

çocuğuydu. Mesela Serap'ın ailesi onun okumasına ne kadar önem vermiyorsa Zeynep'in ailesi de bunun tam tersi Zeynep'i sadece ders çalışmak zorunda olan, duyguları olmayan bir robot gibi görüyordu. Derslerine ve okuluna bu denli ehemmiyet veriyordu. Bu durum elbette bir gün Zeynep'in canına tak edecekti. Öyle de oldu. Zeynep sınavdan yeterli puanı alamayınca daha ailesinin yanına bile uğramadan intihar etti ve sonsuza

dek hayata gözlerini yumdu. Tabii bu bizim gibi dışarıdan gören gözler için geçerli. Çünkü Serap'ın en sevdiği arkadaşı Serap'ı hiç yalnız bırakmıyordu aslında. Zeynep'in hayaleti onun hep peşindeydi, yanındaydı. Nereye gitse bir anda beliriyor ve Serap'la konuşmaya başlıyordu. Bu durum Serap için bazen hoş olsa da artık zamanla bunun sıkıcı hale geldiğini fark etmeye başladı. O günler Serap'ın liseye başladığı günlere denk geliyordu.

Fakir bir ailesi vardı Serap'ın. Abisi sevgilisinden yoksul olduğu için ayrılmak zorunda kalmıştı ve şizofrenmiş gibi her gün Facebook üzerinden onun profilini takip ediyordu. Üniversiteden sonra bir yere yerleşmemesi de cabası. Bütün bir yıl boyunca televizyon karşısında öylece kalakalmıştı. Annesi ve babası bir de ikiz kardeşleri vardı Serap'ın. Hepsi teknolojinin kölesi olmuş ara sıra birbirleriyle iletişim kurmaya çalıştıklarında da bu konuşmaları kavgayla sonuçlanmıştı hep. Sonra da iletişim kurmamaya başladılar. Herkes kendi kafasına göre takılmaya başlamıştı. Çünkü para yoktu. Pa-

ranın olmadığı yerde mutlulukta yoktu. Bağırış çağırış eksik oluyordu evden. Bunlar Serap için rutin şeylerdi artık.

Ama Serap'ın her zaman içinde olan o duygu bir türlü yok olmak bilmiyordu. Hayatı boyunca kendini yine parasızlıktan ötürü ezik hissetti. Çünkü ailesinden ve öğretmenlerinden şiddet görerek büyümüştü. Kendisinden büyükler hep işaret parmaklarını ona yönelterek suçlayıcı ifadeler kullanıyordu sebebini hiç sorgulamadan. Onlara göre Serap yaramaz bir kız çocuğuydu ve ondan her şey beklenirdi. Bir gün sınav sonuçları açıklandığında burslu olarak bir özel okulda eğitim görebileceğini öğrendi. Başlarda talih olarak addettiği bu durum sonradan kendisini sorunlar yığınının içinde bulmasına sebep olacaktı. Oraya ait olmamanın verdiği huzursuzluk hep içinde bir yerlerde var olmaya devam edecekti.

Bir enkazda kalmıştı ve elini yurkayı doğru kaldırıp birilerinin onu görmesini bekliyordu. Nitekim gördüler de. Okulun yeni rehber öğretmeni Ümit Hanım ve kızı Candan tam bu sıralarda okula

gelmişlerdi. Serap onlara muhtaç gözlerle bakıyordu. Farklı bir şeyler seziyordu. Sanki onu bulunduğu çıkmazdan çekip çıkaracak ve ona yeni bir hayat vaat edeceklermiş gibi hissediyordu. Onlarda aradığı bir şeyleri bulmuş ve uzaktan uzağa da olsa bunun sevincini yaşıyordu. Serap'ın daha bir yığın öyküsü var sizinle paylaşmak istediği. Hayal kırıklıkları, kızgınlıkları, suskunlukları...

Kitapta bahsi geçen Serap birçok olumsuzluğun içerisinde yaşam mücadelesi vermeye çalışan küçük bir kız çocuğu. Serap kitabın başından itibaren size yaşadığı bütün sıkıntıları anlatıyor ve sizde farkında olmadan bir duyarlılık oluşturuyor. Ben hep istedim ki kitabın içine fısıldayayım ve Serap'ın anne, babası, öğretmenleri sesimi duysun. Kimse onu yalnız bırakmasın. Herkes ona destek çıksın ve sevgiyle kucaklasın. Çünkü Serap tıpkı arkadaşının söylediği gibi sevgiye doyamadığı için her şeye aç bir çocuk haline gelmiş. 'Z Yalnızlığı' tahmin ettiğiniz yalnızlık duygusundan çok daha farklı bir yalnızlık. Ve bu olaya bambaşka bir açıdan bakabilmemizi sağlıyor. İnsan kalabalıklar içerisinde de yalnız kalabilir ve bu onu bulunduğu hiçbir ortamda istenmemeye duyusuna iter. Bu durum bir çocuk için endişelenmemizi gerektirecek bir durum. Sade anlatımı ve vurucu noktalarıyla Neslihan Acı çocuk psikolojisinin derinlerine inerek onun yaşadığı küçük çaplı travmaların onu nasıl çaresiz bıraktığını acı bir dille anlatmış. Kesinlikle okunması gereken bir eser... ■